

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Michala Marka a soudců JUDr. Milana Skály a Mgr. Petry Vogelové ve věci žalobce **Společenství vlastníků bytových jednotek domu Na Dolinách 8**, IČ 26430061, se sídlem Na Dolinách 30/8, Praha 4, zastoupeného JUDr. Tomášem Bělohlávkem, advokátem se sídlem Kostelní 875/6, Praha 7, proti žalovanému **Otovi V [REDACTED]**, zastoupenému Mgr. Jiřím Hoňkem, advokátem se sídlem Opletalova 1284/37, Praha 1 – Nové Město, o zaplacení 99 034,26 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Jablonci nad Nisou č.j. 10C 196/2015-79 ze dne 21.11.2016, takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se ve výroku I. žalobě vyhovujícím potvrzuje.**
- II. Ve výroku II. o nákladech řízení se rozsudek okresního soudu mění tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Tomáše Bělohlávka náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně ve výši 44 407 Kč.**
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Tomáše Bělohlávka náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 15 245 Kč.**

Odůvodnění:

Shora označeným rozsudkem okresní soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku 99 034,26 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,5% ročně z 6 034,26 Kč od 16.9.2012 do zaplacení, ve výši 7,5% ročně z 17 000 Kč od 16.9.2012 do zaplacení, ve výši 7,5% ročně z 17 000 Kč od 16.12.2012 do zaplacení, ve výši 7,5% ročně z 17 000 Kč od 16.12.2012 do zaplacení, ve výši 8,05% ročně z 17 000 Kč od 16.9.2013 do zaplacení, ve výši 8,05% ročně z 8 000 Kč od 16.3.2014 do zaplacení a ve výši 8,05% ročně z 17 000 Kč od 16.3.2014 do zaplacení, a v téže lhůtě zaplatit žalobci k rukám zástupce

náhradu nákladů řízení ve výši 54 001,86 Kč. Z odůvodnění se podává, že bylo zcela vyhověno žalobě, již se žalobce domáhal zaplacení dlužného nájemného za nájem nebytových prostor – jednotky č. ■■■ v domě č.p. ■■■ na pozemku parc. č. 2■■■ v katastrálním území ■■■, a to ve výši 6 034,26 Kč za měsíce říjen 2012, po 17 000 Kč za měsíce prosinec 2012, leden 2013, březen 2013, prosinec 2013 a červen 2014 a 8 000 Kč za květen 2014. Okresní soud objasnil, že mezi účastníky byla dne 1.2.2010 uzavřena smlouva o nájmu uvedených nebytových prostor, ve smlouvě bylo dohodnuto nájemné ve výši 17 000 Kč měsíčně, které bylo splatné čtvrtletně předem. Nájemné však žalovaný nehradil řádně a včas, nezaplatil celkem 99 034,26 Kč a nájemní vztah byl ukončen k 30.6.2014, o tom nebylo mezi účastníky sporu. Mezi účastníky byl spor o to, zda bylo žalovaným uhrazeno nájemné požadované žalobou. Žalovaný tvrdil, že nájemné za uvedené měsíce bylo zcela uhrazeno, a to nájemné za říjen 2012 dne 22.10.2012, nájemné za prosinec 2012 dne 20.12.2012, nájemné za leden 2013 dne 15.1.2013, nájemné za březen 2013 dne 15.3.2013 a nájemné za prosinec 2013 dne 12.12.2013, na nájemné za květen a červen 2014 pak žalovaný započtl zaplacenou kaucí ve výši 25 000 Kč. Okresní soud uzavřel, že žalovaný nespécifikoval všechny platby nájemného, které provedl, a že u některých neuvedl, na úhradu nájemného za který měsíc jsou konkrétně určeny. Platby nájemného nebyly žalovaným prováděny čtvrtletně, jak bylo sjednáno, nebylo nájemné placeno ani pravidelně každý měsíc, u některých plateb byl konkretizován měsíc, za který je nájemné hrazeno, u jiných plateb nikoliv. Některé žalovaným určené platby směřovaly k úhradě nájemného za měsíc, ve kterém bylo placeno, jiné za měsíc předcházející. Nelze tak dle okresního soudu vysledovat určitou a srozumitelnou vůli žalovaného o placení konkrétního nájemného. Žalobce proto postupoval správně, pokud žalovaným neoznačené platby započtl v souladu s § 330 obchodního zákoníku na nejstarší dluh na nájemném a nikoliv na nájemné za měsíc, ve kterém bylo placeno. Nebylo pak v řízení před okresním soudem prokázáno, že by žalovaný zaplatil žalobci sjednanou kaucí ve výši 25 000 Kč, a proto okresní soud tuto částku nemohl započíst na dlužné nájemné za měsíce květen a červen 2014. Podle § 142 odst. 1 o.s.ř. bylo ve věci úspěšnému žalobci přiznáno právo na náhradu nákladů řízení ve výši 54 001,86 Kč.

Proti rozsudku okresního soudu se odvolal žalovaný, který navrhl jeho změnu tak, že žaloba bude zamítnuta. V odvolání zejména namítá, že není správný závěr okresního soudu o tom, že jednotlivé platby ze strany žalovaného nebyly účelově směřovány. Uvádí, že ze strany žalovaného nebylo skutečně uhrazeno několik prvních plateb nájemného, avšak dále bylo nájemné i se zálohami na služby hrazeno pravidelně, nejčastěji v polovině daného měsíce. Tato praxe byla ze strany žalovaného dlouhodobá, žalobce proti ní nic nenamítal a nebyla na jeho straně žádná nejistota ohledně toho, na jaký ze svých závazků žalovaný platí. Žalobci bylo zřejmé, kdy žalovaný hradí nájemné na aktuální měsíc a kdy hradí starý dluh. Nesouhlasí dále se závěrem okresního soudu o tom, že nebyla z jeho strany zaplacená vratná kauce ve výši 25 000 Kč, neboť kauce byla splatná při podpisu smlouvy a žalobce žalovaného o její zaplacení nikdy neurgoval. Žalovaný se dále v odvolání vymezuje proti závěru okresního soudu o tom, že vůle žalovaného nebyla jasně vyložitelná, neboť v daném případě žádná pochybnost o určení jednotlivých plateb nevznikla, a vytýká okresnímu soudu nedostatek poučení stran prokázání zaplacení kauce.

U jednání před odvolacím soudem žalovaný doplnil, že za zásadní skutečnost považuje to, že nájemné bylo od 1.12.2010 placeno s výjimkou nájemného za duben 2013 pravidelně

a platby byly vždy žalovaným řádně označeny. Pokud byl hrazen dluh na nájemném, pak byla platba jako dluh také žalovaným označena. Dle judikatury Nejvyššího soudu je přitom na dlužníku, aby zvolil, jaký závazek hradí. Žalobce postupoval v rozporu s pravidly pro započtení plnění a s dohodou s žalovaným o tom, že bude placeno nájemné a příležitostně dluh na nájemném. Poukázal na to, že žalobce zcela účelově rozdělával příchozí platby na platby nájemného a platby za služby a zatímco platby za služby započítával na daný měsíc, platby na nájemné započítával na starší dluhy. Pokud by však žalobce postupoval správně, musel by nejprve započítat na kauci, o které tvrdí, že nebyla zaplacená. To svědčí o tom, že kauce zaplacená byla. Dokladem o jejím zaplacení je uzavřená nájemní smlouva. Žalobce také nikdy o dluhu na kauci nemluvil.

Žalobce navrhl potvrzení rozsudku okresního soudu a v písemném vyjádření k odvolání poukázal zejména na to, že v nájemní smlouvě bylo dohodnuto, že nájemné bude placeno spolu s platbami za služby čtvrtletně vždy k 15. dni měsíce předcházejícího danému čtvrtletí. Na přelomu roku 2010 a 2011 žalovaný žalobci sdělil, že nemá dostatek prostředků na pravidelné placení nájemného, avšak přislíbil dluh za rok 2010 postupně umořovat. Žalovaný nadále platil nájemné nepravidelně, zpravidla ve zhruba měsíčních odstupech s tím, že u některých plateb žalovaný uvedl výslovně jejich účel a u některých nikoliv. Pokud jde o placení záloh na služby, tam žalovanému žádný dluh nevznikl (dluh za rok 2010 byl uhrazen v lednu 2011 a od té doby byly zálohy na služby placeny pravidelně každý měsíc). Pokud jde o placení nájemného, žalovaný buď platbu označil a uvedl konkrétní měsíc, za který nájemné platí, anebo platbu nesměroval (uvedl např. jen „nájemné V [REDAKCE]“). V prvním případě byla žalobcem platba přiřazena k měsíci, který byl žalovaným výslovně určen, a ve druhém případě byla platba přiřazena k nejstaršímu dluhu na nájemném. Žalobce tak postupoval zcela logicky a v souladu s právními předpisy a judikaturou. Platby, u nichž byl vyjádřen účel, byly zaúčtovány tak, jak je označil žalovaný, a tam, kde nebylo možné účel platby dovodit, byla platba zaúčtována na nejstarší splatný dluh. Kauce žalovaným zaplacená nebyla. Neplatí její zaplacení z nájemní smlouvy a bylo na žalovaném, aby její zaplacení prokázal, pokud to tvrdí.

U jednání před odvolacím soudem žalobce doplnil, že příchozí platby od žalovaného započítával ve shodě se vzájemnou dohodou stran o tom, že žalovaný bude postupně splácet dluh na nájemném. Platba označená jako splátka dluhu byla žalovaným poukázána žalobci v prosinci 2013, kdy již bylo zřejmé, že dojde k ukončení smlouvy. Do té doby žalobce platby přiřazoval dle jejich označení, resp. k nejstaršímu dluhu, byly-li označeny pouze tak, že jde o nájemné. Žádná z příchozích plateb nebyla započtena na kauci, neboť tak nebyla označena. Všechny platby směřovaly k úhradě nájemného.

Odvolací soud přezkoumal ke včas podanému odvolání žalovaného rozsudek okresního soudu včetně řízení jeho vydání předcházejícího a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Okresní soud provedl dokazování v potřebném rozsahu a řádně zjistil skutkový stav, proto z něj vychází ve svém rozhodnutí i odvolací soud.

Vzhledem k datu uzavření nájemní smlouvy (1.2.2010) a charakteru závazkového vztahu (vztah mezi podnikateli) posoudil okresní soud věc po právní stránce správně podle

zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (obch. zák.) účinného do 31.12.2013 (přechodné ustanovení § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb.). Vedle toho je třeba aplikovat také zákon č. 116/1990 Sb., o nájmu a podnájmu nebytových prostor.

Podle § 3 zákona o nájmu a podnájmu nebytových prostor nájem vzniká na základě písemné nájemní smlouvy, kterou pronajímatel přenechává nájemci za nájemné nebytový prostor do užívání. Nájemní smlouva musí obsahovat předmět a účel nájmu, výši nájemného a úhrady za plnění poskytovaná v souvislosti s užíváním nebytového prostoru nebo způsob jejich určení, a nejde-li o nájem na dobu neurčitou, dobu, na kterou se nájem uzavírá. Jde-li o nájem sjednaný k účelu podnikání, musí nájemní smlouva obsahovat také údaj o předmětu podnikání v provozovně umístěné v pronajatém nebytovém prostoru.

Podle § 7 odst. 1 zákona o nájmu a podnájmu nebytových prostor není-li výše nájemného nebo úhrada za podnájem upravena obecně závazným právním předpisem, stanoví se dohodou.

Podle § 330 odst. 1 obch. zák. má-li být věřiteli splněno tímž dlužníkem několik závazků a poskytnuté plnění nestačí na splnění všech závazků, je splněn závazek určený při plnění dlužníkem. Neurčí-li dlužník, který závazek plní, je splněn závazek nejdříve splatný, a to nejprve jeho příslušenství. Podle § 330 odst. 3 obch. zák. má-li dlužník vůči věřiteli několik peněžitých závazků a dlužník neurčí, který závazek plní, placení se týká nejdříve závazku, jehož splnění není zajištěno nebo je nejméně zajištěno, jinak závazku nejdříve splatného.

V posuzovaném případě okresní soud objasnil, že žalobce jako pronajímatel uzavřel s žalovaným jako nájemcem dne 1.2.2010 smlouvu o nájmu nebytového prostoru – jednotky č. ■■■■■ v domě č.p. ■■■■■ na pozemku parc. č. ■■■■■ v katastrálním území ■■■■■. Ve smlouvě se žalovaný zavázal hradit nájemné ve výši 17 000 Kč měsíčně spolu se zálohami na služby ve výši 340 Kč měsíčně čtvrtletně. Dále se žalovaný zavázal zaplatit nejpozději v den uzavření smlouvy kauci ve výši 25 000 Kč měsíčně. Kauce však žalovaným zaplacená nebyla a nájemné nebylo žalovaným placeno čtvrtletně, jak bylo sjednáno, ale nepravidelně, a na nájemném vznikl dluh v celkové výši 99 034,26 Kč. Žalovaný u některých plateb uvedl, na úhradu jakého konkrétního nájemného (za který konkrétní měsíc) je platba určena (např. „nájemné 4*2012“), a u některých plateb uvedl pouze to, že jde o nájemné, u platby v prosinci 2013 ve výši 20 000 Kč pak uvedl, že jde o dluh za rok 2010. Některé konkrétně označené platby se týkaly měsíce, ve kterém byly placeny (např. září 2013), jiné se týkaly období předchozího (např. jedna ze dvou plateb v srpnu 2013 byla určena na úhradu nájemného za červenec 2013).

Je správný závěr okresního soudu o tom, že nebylo u každé platby nájemného žalovaným jako dlužníkem určeno, na úhradu jakého konkrétního dluhu (nájemného za který konkrétní měsíc) je platba určena. Vyplývá z výpisů z účtů obou účastníků a bylo objasněno okresním soudem, že žalovaný neplatil nájemné, jak bylo dohodnuto v nájemní smlouvě, tedy čtvrtletně vždy k 15. dni měsíce předcházejícího čtvrtletí, za které je nájem placen, ale zcela dle svého uvážení. Byť se jednalo od ledna 2011 o platby zpravidla měsíční a odpovídající sjednané výši měsíčního nájemného, byly prováděny po splatnosti dohodnuté v nájemní

smlouvě, nebyly prováděny pravidelně k určitému dni v měsíci a jen u některých žalovaný výslovně určil, jaký dluh hradí. V takovém případě u platby uvedl, že jde o nájemné, uvedl své jméno a označil měsíc a rok, za který nájemné hradí (např. 4*2012). Některé platby byly přitom určeny k úhradě nájemného za měsíc, ve kterém bylo placeno (např. platby z 21.8.2013 či z 20.9.2013), jiné byly určeny k úhradě nájemného za měsíc předcházející (např. platby z 27.5.2013, ze 17.6.2013, z 15.7.2013 či z 9.8.2013). U jiných plateb pak bylo uvedeno pouze to, že jde o nájemné a jméno žalovaného. Tak tomu bylo i u plateb provedených žalovaným ve dnech 22.10.2012, 20.12.2012, 15.1.2013, 15.3.2013 a 12.12.2013, o nichž žalovaný tvrdil, že jimi zaplatil nájemné za měsíce říjen a prosinec 2012 a leden, březen a prosinec 2013.

Lze přisvědčit žalovanému, že dluh, který je placen, nemusí být dlužníkem označen výslovně, je-li jeho vůle projevena dostatečně určitě a srozumitelně. Tak dovodil Nejvyšší soud, že určení dluhu ve smyslu § 330 obch. zák. může spočívat i v tom, že dlužník poskytl věřiteli plnění ve výši, jež odpovídá právě výši jednoho (a nikoliv i jiného) z více dluhů (srovnej např. rozhodnutí sp. zn. 20Cdo 1291/2003 ze dne 30.11.2004 uveřejněný v časopise Soudní judikatura pod pořadovým číslem 230/2004 či sp. zn. 20Cdo 2302/2006 ze dne 28.2.2008). V posuzovaném případě však takovou dostatečně určitou a srozumitelnou vůli dlužníka dovodit nelze, a to již jen z toho důvodu, že nebylo žalovaným poskytováno plnění, které by odpovídalo svojí výši vždy právě jednomu z několika dluhů. Neplatí taková vůle ani z plateb žalovaným označených, neboť ani ty nebyly prováděny pravidelně k určitému dni v měsíci a nesměřovaly vždy k úhradě nájemného za měsíc, ve kterém bylo placeno. Jestliže tedy žalovaný dlužil nájemné za několik měsíců a prováděl na nájemné platby rovnající se právě výši dohodnutého měsíčního nájemného, pak bylo k dostatečně určitému a srozumitelnému určení dluhu, který je placen, třeba, aby platbu specifikoval označením konkrétního měsíce, za který nájemné, resp. dluh na nájemném, platí, jak to u některých plateb také činil. Pokud to žalovaný u plnění poskytnutých žalobci ve dnech 22.10.2012, 20.12.2012, 15.1.2013, 15.3.2013 a 12.12.2013 neučinil, pak nelze žalobci nic vytknout, jestliže platby nepřičítal k nájemnému za měsíc, ve kterém platba přišla, ale k dlužnému nájemnému nejdříve splatnému v souladu s § 330 obch. zák., konkrétně k nájemnému za březen 2011, květen 2011, červen 2011, leden 2012 a únor 2012. Nemohl žalobce započítat žádnou platbu na dlužnou kauci, byť byla splatná dříve, neboť bylo u každé z plateb uvedeno alespoň to, že je určena na úhradu nájemného. O svévolném postupu žalobce nespovídá ani to, že příchozí platby za služby přiřazoval vždy k tomu měsíci, ve kterém byly placeny, neboť na platbách za služby žalovanému nevznikl, na rozdíl od nájemného, dluh.

Ohledně nájemného za měsíce květen 2014 ve výši 8 000 Kč a červen 2014 ve výši 17 000 Kč nebylo mezi účastníky sporu o tom, že zaplacené nebylo. Žalovaný na svoji obranu uváděl, že oproti tomuto dluhu započítal svoji pohledávku na vrácení kauce ve výši 25 000 Kč. Je správný závěr okresního soudu o tom, že nebylo v řízení prokázáno, že kauce byla žalovaným žalobci zaplacená, a proto nemůže být obrana žalovaného spočívající v započtení úspěšná. Bylo na žalovaném, aby zaplacení kauce prokázal. Žalovaný v řízení před okresním soudem (u jednání konaného dne 14.6.2016) výslovně uvedl, že nemá k dispozici žádný doklad o zaplacení kauce a že její zaplacení plyne jednak ze samotné nájemní smlouvy a jednak ze skutečnosti, že žalobcem nebyl o její zaplacení urgován. Žalovaný tedy výslovně uvedl, z jakých skutečností a důkazů dovozuje zaplacení kauce s tím, že žádný jiný doklad

o jejím zaplacení nemá. Před odvolacím soudem pak žalovaný zopakoval, že dokladem o zaplacení kauce je nájemní smlouva. Jestliže tedy žalovaný uvedl již před okresním soudem, že jiným dokladem o zaplacení kauce nedisponuje, nejde o vadu, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, jestliže okresní soud nepoučil žalovaného ve smyslu § 118a odst. 3 o.s.ř. o tom, že z jím uváděných skutečností a označených důkazů zaplacení kauce neplyne, a nevyzval jej k označení dalších důkazů. Skutečnost, že kauce byla žalovaným zaplacená z nájemní smlouvy, nevyplývá. V čl.3.1 je sjednána povinnost nájemce zaplatit v den uzavření smlouvy pronajímateli kauci ve výši 25 000 Kč, avšak neobsahuje nájemní smlouva žádné ujednání o tom, že kauce žalovaným zaplacená byla. Nelze pak zaplacení kauce dovozovat bez dalšího ani z toho, že žalobce žalovaného o zaplacení kauce neupomínal.

Okresní soud tedy správně uzavřel, že nájemné za měsíce říjen 2012 ve výši 6 034,26 Kč, prosinec 2012 ve výši 17 000 Kč, leden 2013 ve výši 17 000 Kč, březen 2013 ve výši 17 000 Kč, prosinec 2013 ve výši 17 000 Kč květen 2014 ve výši 8 000 Kč a červen 2014 ve výši 17 000 Kč, tj. celkem 99 034,26 Kč, nebylo žalovaným zaplacené, a proto odvolací soud rozsudek okresního soudu ve výroku I., jímž bylo žalobě vyhověno, jako věcně správný dle § 219 o.s.ř. potvrdil, a to včetně přiznaného příslušenství – úroku z prodlení. Žalovaný se tím, že nezaplatil nájemné řádně a včas, ocitl v prodlení (§ 365 obch. zák.). Žalovaný byl povinen platit nájemné čtvrtletně, a to vždy do každého patnáctého dne v měsíci předcházejícím danému čtvrtletí, do prodlení se tak dostal s úhradou nájemného za říjen a prosinec 2012 dne 16.9.2012, s úhradou nájemného za leden a březen 2013 dne 16.12.2012, s úhradou nájemného za prosinec 2013 dne 16.9.2013 a s úhradou nájemného za květen a červen 2014 dne 16.3.2014. Výše úroků z prodlení byla okresním soudem určena v souladu s ustanovením § 369 odst. 1 obch. zák. dle § 517 odst. 2 obč. zák. ve spojení s nařízením vlády č. 142/1994 Sb., neboť ve smlouvě nebyla výše úroků z prodlení sjednána.

Okresní soud přiznal správně ve věci úspěšnému žalobci dle § 142 odst. 1 právo na náhradu nákladů řízení, pochybil však při určení jejich výše. Úspěšný účastník nemá dle uvedeného ustanovení právo na náhradu všech nákladů řízení, ale pouze těch, které jsou potřebné k účelnému uplatňování nebo bránění práva. V daném případě nebylo účelným úkonem vyjádření žalobce k vyjádření žalovaného ze dne 7.6.2016, neboť neobsahuje žádná nová skutková tvrzení oproti žalobě a vyjádření k odporu. Za předžalobní upomínku pak žalobci náleží odměna pouze ve výši jedné poloviny, neboť jde pouze o jednoduchou výzvu k plnění neobsahující zejména základní právní rozbor. Odvolací soud proto podle § 220 změnil rozsudek okresního soudu ve výroku II. o nákladech řízení tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 160 odst. 1 o.s.ř.) k rukám zástupce JUDr. Tomáše Bělohlávka (§ 149 odst. 1 o.s.ř.) náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně ve výši 44 407 Kč. Jde o náhradu odměny za zastoupení advokátem za 6 úkonů právní služby ve výši 28 050 Kč (pět úkonů /převzetí zastoupení, sepsání žaloby, vyjádření k odporu a účast u jednání ve dnech 14.6.2016 a 15.11.2016/ po 5 100 Kč dle § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. a/, d/ a g/ vyhlášky č. 177/1996 Sb. a jeden úkon /jednoduchá výzva k plnění/ po 2 550 Kč dle § 7 bod 5., § 11 odst. 2 písm. h/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.), náhradu hotových výdajů ve výši 1 800 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), náhradu za promeškaný čas cestou k jednáním soudu a zpět ve výši 1 200 Kč (12 započatých půlhodin po 100 Kč dle § 14 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), náhradu cestovného ve výši 2 376 Kč

(každé jednání 1 188 Kč, 218 km, osobní automobil Renault Megane scenic reg. zn. 1AN5514, průměrná spotřeba motorové nafty dle technického průkazu 5,6 l/100 km, cena jednoho litru paliva 29,50 Kč dle vyhlášky č. 385/2015 Sb. a základní náhrada za 1 km jízdy ve výši 3,80 Kč dle téže vyhlášky), náhradu daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce povinen z odměny za zastupování a náhrad odvést dle zák. č. 235/2004 Sb. ve výši 7 019 Kč (21% z 33 426 Kč § 137 odst. 3 o.s.ř.) a náhradu za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 962 Kč.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 za použití § 224 odst. 1 o.s.ř. V odvolacím řízení neúspěšný žalovaný je povinen zaplatit úspěšnému žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 15 245 Kč. Jde o náhradu odměny za zastoupení advokátem za 2 úkony právní služby (písemné vyjádření k odvolání žalovaného a účast u jednání před odvolacím soudem) ve výši 10 200 Kč (1 úkon ve výši 5 100 Kč dle § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. d/ a g/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.), náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), náhradu za promeškaný čas cestou k jednání odvolacího soudu a zpět ve výši 600 Kč (6 započatých půlhodin po 100 Kč dle § 14 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), náhradu cestovného ve výši 1 199 Kč (218 km, osobní automobil Renault Megane scenic reg. zn. 1AN5514, průměrná spotřeba motorové nafty dle technického průkazu 5,6 l/100 km, cena jednoho litru paliva 28,60 Kč dle vyhlášky č. 440/2016 Sb. a základní náhrada za 1 km jízdy ve výši 3,90 Kč dle téže vyhlášky) a náhradu daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce povinen z odměny za zastupování a náhrad odvést dle zák. č. 235/2004 Sb. ve výši 2 646 Kč (21% z 12 599 Kč § 137 odst. 3 o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není přípustné odvolání.

Proti rozsudku lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky u Okresního soudu v Jablonci nad Nisou. Dovolání je přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolatel musí být až na výjimky stanovené § 241 o.s.ř. zastoupen advokátem.

V Liberci dne 28. června 2017

Mgr. Michal Marek v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Olga Plíhalová